

Publicerad 2008-07-03 02:07 av Stefanie Nerman

Lång rubrik men dem behövs ibland

detta är inte en 1000-årig diktsamling detta är en 17-årig och sedan höjde jag mitt glas mot döden

1.

Rödvinsutfyllnad går inte att lämna obemärkt
Månens skimmer dansar över skuggorna
Marmorepelare reser sig hastigt ur jorden
Svalorna flyger lågt över åkrarna
det är skördemåne nu

Vi skjuter pilar utav blomsterstjälkar
Vilar i varandras hjärtkamrar, tänder fyr på skogen
och skriker brinn kärlek brinn!
Bränn fram sanningen!
Vi skulle somna i askan av dem vi var och vakna upp till sanningen
På dina ögonlock speglar sig fågel fenix
Du sa:
Jag önskar vi kunde födas om igen min vän
Vingar klipps av men växer ut igen

Älskling
älskade vandrare, älskade skyddsling, älskade gunslinger
varför vaknar du inte upp igen
var sover du nu
Älskling, jag kan se fågel fenix på dina ögonlock

2.

Stormhatt och lejongap
asfaltsgrå kyss

svunnen äro den tid
då pistoler mötte violer

Jag brände broar jag inte gått
sådde fröer av liv i en frodande skog
Kastade bort lögnen jag ännu inte fått
Jag såg till, att en liten del av mig dog

Fick du mig att skälva till
Fick du mig att drömma om aplar och bäckars fall
i ödemarksdalen om vårstormstider finns det inga svar
Du var hjärtblad och mossa runt min hjärtstam
men kött i mitt inre

själ vid själ i samma kropp
sammanhöll,
steg och föll

Pulserandes
krakelerandes

borta med vinden
men
Frankly my dear i don't give a damn.

3.

Vad ser du,
sade den blinde till den döva

Genom regniga ekar svingar solen fram
Söker sig djupare ner i dalen
Magnoliadoft och körsbärskyssar döljde sig under oss
Minnenas guldålder sade du och tog en sup för friheten

Vad ser du,
sade den blinde till den döva.

Men minnen hittar oss alltid och överallt
världens helhet lyser kallt
Det är dags att lätta ankar
segla bort mot oändlighet
Men älskling, ingen kan ta våra tankar
jag skall minnas dig i all evighet

Vart är din sup för friheten nu.

4.

Dags för sista vinden
att smeka kinden
Dags för de sista strålarna
att torka tårarna
Dags för sista vågen
svepa sig som triumfbågen

5.

Inatt hittade man ingen räls under tågen

Jag har honungsdoftande nektar i min hand
En vit liljekonvalj föds i mitt inre
En ensam vandrare försvinner mot nya land
Men för det blir inte himlen mindre

Inatt hittade man ingen räls under tågen

Livet är en bödel
sa jag till honom
och han höll med.

- Jag är egentligen bara en vägvisare

host *harkel*

Jag skulle vilja säga ett par saker innan jag reser iväg

Månen och stjärnorna
Himlen och havet
det frodande gräset och de djupa dalarna
allt det vackra som livet ger

Men sent en Oktoberdans
det nådde min hjärna, mitt hjärta min hals

Min vän
jag brukar sitta och längta tills gryningen.
Till precis den stund när solens första orange ljussken tittar upp
På kvällarna
Min vän
Brukar jag sitta där, och önska mig bort i en trädgård full av syrener

Där allting luktar som dig
Där speglarna har samma färg som dina ögon
Min vän
var är du nu min vän ?

Min kamrat har kommit nu
han har följt mig länge.
Alla mina schackpjäser har fallit nu,
eller en del kastade jag i väggen av frustation

Jag måste gå nu
han har lovat mig att jag skall få hinna se gryningen
och ur mina ögon breder jag ut för er ett golv av sanning ifrån 17 år
Ur mitt hjärta breder jag ut en skyddande hydda av lycka ifrån 17 år
Med mina händer flätar jag en värmande filt av kärlek ifrån 17 år
Men be mig inte breda ut min själ
ty mina drömmars mål jag vill behålla

Skål för döden !

Livet var en värdig motståndare.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Stefanie Nerman med Poeter.se id #11330 innehar upphovsrätten